

pose of metaphorization is to exert communicative and manipulative influence on the recipient of the advertising text. It is revealed that metaphorization is a peculiar way of creating special vocabulary of advertising texts.

Key words: metaphorization; metaphor; advertisement; advertising text; lexical units; communicative influence.

V. KULCHYTSKYI, S. POPADIUK

WAYS OF METAPHORIZATION OF LEXICAL UNITS IN ADVERTISING TEXT (BASED ON MODERN ENGLISH LANGUAGE)

The article deals with the study of ways of metaphorization of advertising texts in modern English advertisements. It reveals the essence of such ways of forming metaphors as word-formation, lexical and semantic, and grammatical ones and shows their significance for the creation of new words. The opinion of the majority of scientists concerning the existence of the given categories is confirmed and their universal character and semantic nature are described.

Metaphorization means the creation of a verbal image by means of a metaphor. Metaphorization in advertising texts is always determined by the communicative orientation of such texts. Concerning the fact that the advertising text has a pragmatic effect on the recipient, its title, slogan, and the main text should be attractive to him. Therefore, its stylistic design becomes an important factor that affects the effectiveness of such type of text.

The first way of metaphorization in advertising texts described in the article is word-formation. This process is divided into word composition, compounding, and suffixation.

Lexical and semantic ways of forming metaphors include violation of the semantic compatibility of lexical units (one of the most common means of creating metaphor not only in advertising texts but also in other types of texts); the use of vocabulary typical for a specific functional style in the advertising text with the metaphorical reinterpretation; the use of a common English vocabulary to indicate another denotation; reinterpretation of the meaning of lexical units under the influence of the semantic links of the text as a semantic whole (in this case, the metaphorizing component is the general semantic background of the text, its pragmatic and communicative orientation). Finally, grammatical processes of metaphorization consist of violation of rules of vocabulary of constant syntactic structures and violation of syntactic distribution of certain lexical and grammatical word classes.

The material analyzed shows that the purpose of metaphorization is to exert communicative and manipulative influence on the recipient of the advertising text. Metaphorization is found to be a specific way of creating special vocabulary of advertising texts.

Стаття надійшла до редакції 15.11.2019

УДК 811.161.2 (089.3):378.147(376.68)+371.315
DOI: 10.18372/2520-6818.40.14255

ЛИНЧАК Інна

АНЕКДОТ ЯК НАВЧАЛЬНИЙ ТЕКСТ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ВИВЧЕННЯ УМІ

У статті обґрунтовується методична доцільність використання анекдотичних текстів у практиці викладання УМІ початківцям. Автор аналізує типологію анекдотів з позиції методики навчання української мови як іноземної; визначає завдання залучення анекдотичних текстів на початковому рівні вивчення української мови інокомунікантами; окреслює прийоми та способи використання анекдотів як лінгводидактичної одиниці на заняттях УМІ.

Ключові слова: українська мова як іноземна; початковий етап; анекдот; навчальний текст; лінгводидактика

Вступ. Лінгводидактичний потенціал тих чи інших жанрів фольклору у практиці викладання і навчання української мови як іноземної неодноразово ставав об'єктом вивчення методистів. Так, науковому осмисленню підлягали прислів'я та приказки (А. Стадній, М. Мошноріз, М. Шевченко, О. Самусенко, О. Коньок, А. Шевцова), народні казки

(О. Антонів, І. Фецько, М. Єлісова, І. М'ягkota, С. Яремчук), легенди (Г. Швець), думи (М. Набок), пісні (О. Антонів, В. Бадер). У розвідках, присвячених дослідженню методики формування правильної звуковимови у студентів-іноземців, спорадично згадувався жанр скоромовки і техніка роботи з його текстами (І. Муляр).

© Линчак І., 2019

Обґрунтовуючи доцільність використання фольклорного матеріалу на заняттях української мови в аудиторії інокомунікантів, дослідники наголошують насамперед на провідній функції таких текстів — формуванні лінгвокраїнознавчої компетенції іноземних слухачів, набутті соціокультурних знань. Поруч із тим, автори розглядають їх як засіб, що урізноманітнює форми роботи зі студентами, активізує їхній пізнавальний інтерес, підсилює мотивацію до вивчення мови, збагачує лексичний запас і розвиває вміння та навички усіх видів мовленнєвої діяльності.

Аналіз актуальних досліджень. Жанр анекдоту — постфольклорний феномен і масовий продукт сучасної міської культури — також заслужив на пильну увагу українських лінгводидактів. Вивченням сучасного анекдоту як навчального тексту у репертуарному масиві курсу УМІ прицільно займалися Г. Швець, М. Шевченко, дотично — С. Дворянчикова та Е. Салахатдінова.

Так, у своїй розвідці Г. Швець порушує питання термінологічної невизначеності щодо дефініції досліджуваного фольклорного явища й проводить кореляцію понять «анекдот» і «жарт»; аналізує частотність використання гумористичних текстів малої форми у сучасній навчально-методичній літературі з УМІ; визначає критерії залучення жартів як навчального текстового матеріалу — тематичний і граматичний — й детально зупиняється на вимогах до відбору анекдотів відповідно до потреб і запитів чужомовного студентського середовища (Швець, 2016).

Мирослава Шевченко, досліджуючи місце анекдоту у формуванні комунікативної компетенції іноземних слухачів, у своїх студіях основну увагу приділяє національно-культурній специфіці комічних текстів-мініатюр, принципам відбору матеріалу, особливостям його подачі на різних рівнях володіння українською мовою (Шевченко, 2016).

У статті С. Дворянчикової та Е. Салахатдінової лінгводидактичний потенціал анекдотичного тексту розглядається у контексті дослідження здатності іноземних студентів розуміти сутність «чужого» гумору в цілому, усвідомлювати комічне через засоби мови, яку вони вивчають. Шляхом проведення багаторічного експерименту автори доходять висновку, що використання жартів задля викладання української/російської мов як іноземних позитивно впливає на формування соціокультурної ком-

петентності та загальний рівень академічної успішності студентів-інокомунікантів із дисципліни (Дворянчикова, Салахатдінова, 2017).

Зважаючи на велику популярність залучення гумористичних текстів до процесу вивчення іноземних мов загалом (напр., серії книжок за методом Іллі Франка — «Англійська жартома», «Німецька жартома» та ін.; навчальні посібники, побудовані суцільно (Гачечиладзе, Пассек, 1964; Левина, Васильєва, 1996; Ильина, Завьялова, 2001) або почасти (Миллер, Политова, Рыбакова, 2006; Хавронина, Харламова, 2007) на анекдотах) і недостатній рівень розробки згаданої проблеми в українській теорії навчання мови, **актуальність** нашого дослідження видається обґрунтованою.

Мета пропонованої роботи — дослідження доцільності використання анекдотів як навчальних текстів на початковому етапі опанування української мови як іноземної. Відповідно до мети передбачається вирішення таких **завдань**: 1) уточнити дефініцію поняття «анекдот» та проаналізувати типологію текстів цього жанру з позиції методики навчання української мови як іноземної; 2) визначити завдання залучення анекдотичних текстів на початковому рівні вивчення української мови інокомунікантами; 3) окреслити прийоми та способи використання анекдотів як лінгводидактичної одиниці на заняттях УМІ.

Об'єктом дослідження є сучасний анекдот як додатковий ефективний засіб навчання української мови в іншомовній аудиторії.

Виклад основного матеріалу. Попри багатаспектність явища «анекдот» (з погляду фольклористів, лінгвістів, психологів, культурологів) і численні його дефініції у монографіях та словникових статтях, під цим терміном насамперед розуміють жанр фольклору, що являє собою «усне одноепізодне оповідання (про незвичайну подію, ситуацію, рису характеру людини чи її вчинок тощо), яке обов'язково завершується пуантом» (Кімакович, 2017).

Існує багато різноманітних класифікацій анекдотів. За формою їх поділяють на усні і писемні (опубліковані); монологічні й діалогічні; за тематикою виокремлюють анекдоти «соціальні», «професійні», «сімейні», «політичні», «етнічні» та ін.; з погляду створення комічного ефекту — лінгвістичні й референціальні (ситуаційні); за джерелом походження — традиційні й новітні анекдоти тощо.

Такі жанрові особливості анекдоту, як стислість, комізм, орієнтація на живе побутове

розмовне мовлення, тематичне багатство, стереотипність змісту й форми, відтворюваність, варіативність дозволяють стверджувати про можливість використання анекдоту в якості додаткового навчального матеріалу на заняттях УМІ. Однак, перш ніж застосовувати текст як навчальний, викладачеві варто визначити його дидактичний потенціал, тобто весь комплекс закладених (прихованих) можливостей для навчання мови і впливу на особистість студентів з урахуванням обсягу їх фонових знань з мовної підготовки та етнокультури країни перебування.

Як зазначає Мирослава Шевченко, успішна робота з текстом на занятті української мови як іноземної насамперед залежить від адекватності обраного для вивчення матеріалу. Так, дослідниця пропонує наступний алгоритм відбору анекдотів як навчального матеріалу для роботи з інофонами: 1) відповідність рівню володіння мовою (лексичний мінімум, граматична наповненість, співвіднесення з фонетичними й інтонаційними засобами мови, презентованість основних словотворчих, морфологічних і синтаксичних одиниць); 2) відповідність комунікативній темі (темі й ситуації спілкування), що вивчається, і граматичному матеріалу (морфологічні особливості, синтаксичні конструкції та ін.); 3) дозованість пропонованого матеріалу; 4) використання таких текстів для опанування певних навичок й умінь під час навчального процесу; 5) пояснення екстралінгвістичного наповнення; 6) можливість виведення у мовлення (монологічне висловлювання, створення діалогів, рольові ігри тощо); 7) дотримання принципу поступовості — від простого до складного, від типового, часто вживаного, до ситуативно обмеженого у вживанні (Шевченко, 2016, с. 6).

На початковому етапі вивчення мови, що триває впродовж усього першого курсу і є надзвичайно важливим, оскільки саме на цьому рівні закладається сприйняття мови як системи, формуються навички говоріння, аудіювання, читання та письма, комунікативні вміння, напрацьовується потенційний словник, на нашу думку, вже можна ефективно використовувати жанр анекдоту з дидактичною метою.

Насамперед окреслимо типологію анекдотичних текстів з позиції методики навчання української мови як іноземної.

Посилаючись у своїх міркуваннях на наукові напрацювання російської дослідниці Л.Б. Тьорьчик (Тєрєчик, 2011), вважаємо за до-

цільне на початковому рівні вивчення УМІ використовувати сучасний максимально адаптований для розуміння інокомунікантами анекдот соціально-побутової проблематики, ситуаційного характеру, діалогічної форми з класичною тричленною структурою: зав'язка, репліки персонажів і неочікувана розв'язка-пуант.

По-перше, саме анекдоти соціально-побутової тематики є спільними для представників різних народів: пародійному висміюванню піддаються ті самі аспекти життя, об'єктами для сміху стають сім'я, робота, друзі, здоров'я, взаємини з коханими, начальством тощо. Кожний із нас, незалежно від країни проживання, практично щодня взаємодіє з іншими представниками соціуму в тій чи іншій ролі — покупця, пасажира, клієнта, туриста, пацієнта, батька, матері, дитини та ін. Кожна така роль за цього окреслює норми мовленнєвої поведінки у відповідній ситуації і зазвичай пов'язана з уживанням стійких у певному мовному колективі мовленнєвих кліше: «Дайте мені, будь ласка...», «Не підкажете, як пройти...?», «На що скаржитесь?...» тощо.

Необхідність засвоєння й відпрацювання цього лексико-граматичного матеріалу на початковому етапі вивчення мови шляхом занурення в типові стереотипні ситуації спілкування в комічних текстах дозволяють визнати таку тематичну групу анекдотів зручним контекстом для тренування згаданого матеріалу.

По-друге, з навчальною метою доцільно вибирати анекдоти референціальні (ситуаційні), що не вимагають для розуміння високого рівня володіння мовою. Оскільки в лінгвістичних анекдотах комізм вибудовується шляхом мовних ігор (на фонетичному, лексичному, словотвірному, граматичному рівнях), для студентів-початківців вказана категорія текстів, як і інших — більш складних для осмислення, є неефективною.

По-третє, серед різноманітних за структурою типів анекдотів (анекдоти-наративи (монологічні й діалогічні), анекдоти-загадки, анекдоти-афоризми, анекдоти-риторичні запитання та ін.) саме діалогічна форма комічного тексту з класичною тричленною структурою «зав'язка — репліки персонажів — неочікувана розв'язка-пуант» видається нам найбільш прийнятною при залученні анекдотів до навчання української мови як іноземної на початковому рівні.

Як зазначають українські лінгводидакти (Л. Солодар, Г. Швець, І. Судук), відпрацюван-

ня діалогічних умінь є одним із найбільш важливих аспектів у навчанні усному мовленню іноземною мовою. Двосторонній характер діалогу передбачає комбіноване тренування говоріння та слухання, відпрацювання миттєвої реакції на репліку співрозмовника, знання прийомів і засобів стимулювання мови (Судук, 2015, с. 34). Оскільки саме на початковому етапі важливо проводити активну роботу над розвитком діалогічного мовлення студентів-іноземців, щоб швидше навчити їх задовольняти елементарні комунікативні потреби в ситуаціях щоденного спілкування, анекдот-діалог є доречним текстом у масиві «тренувальних вправ для вироблення вмінь ставити запитання й давати відповіді на них, слухати й продукувати діалогічне висловлювання, працювати над мовними штампами, характерними для діалогічного мовлення» (Швець, 2008, с. 310).

Окрім того, діалог сприяє розвитку інтерактивних стосунків між студентами в процесі інсценування анекдотів, а, як відомо, сюжетно-рольові ігри є одним із кращих методів організації навчального процесу.

Отже, виходячи з вищезазначеного, анекдот як навчальний текст для початківців має бути доступним (як в мовному, так і в змістовому плані), простим (за сюжетом і формою), пізнавальним (відповідати темі заняття), цікавим, природним.

Починаючи з другого-третього місяця навчання, коли студенти мають певний лексичний запас і вивчили перші граматичні конструкції і моделі, а далі упродовж усього початкового й базового рівня (A1-A2), анекдотами доречно увиразнювати певну комунікативну тему (про родину, відпочинок, погоду, навчання, покупки та ін.), супроводжувати пройдений граматичний матеріал, вправлятися в діалогічному мовленні.

Так, наприклад, однією з перших граматичних тем у курсі УМІ для початківців є дієвідмінювання слів «розмовляти», «вивчати», «знати» і вживання конструкцій «розмовляти (як?) — по-українськи, по-англійськи і т.ін. / знати (яку мову?) — українську, англійську та ін.». До заняття, на нашу думку, цілком доцільно додати такий текст:

Маленький Сергійко каже:

— Я розмовляю по-українськи, по-російськи, по-французьки і по-англійськи.

Мама:

— Як по-французьки «До побачення»?

— *Ауффідерзейн.*

— *Але це по-німецьки!*

— *О, значить, я й німецьку мову знаю.*

Комунікативна тема «У лікаря» може супроводжуватися як дуже простими мініанекдотами, так і більш розлогими діалогами:

— *Лікарю, я буду жити?*

— *А гроші у вас є?*

Лікар каже пацієнту:

— *Вам не можна пити алкоголь, курити, кохати жінок, грати в карти.*

Пацієнт:

— *Мабуть, тут вже була моя дружина.*

Пацієнт на прийомі у лікаря.

— *Так, на що скаржитесь?*

— *На життя.*

— *Евтаназію?*

— *Випишіть мені краще грошей, та побільше!*

Їх читання й запам'ятовування закріплює нову лексику й відпрацьовані у вправах навички, допомагає активізації усіх складових комунікативної компетенції. При цьому один і той самий текст можна вводити кілька разів з інтервалом у часі, акцентуючи увагу на різних аспектах граматичного матеріалу.

Як зазначають М. Винокурова й К. Миролюбова, методика роботи з гумористичним текстом передбачає декілька етапів: 1. Читання; 2. Коментування (не лише мовне, але й лінгвокультурологічне); 3. Виконання завдань (як правило, вони пов'язані або з інсценуванням, програванням ситуації, що наближає процес навчання до форм природної комунікації, або з роботою над текстом) (Винокурова, Миролюбова, 2017, с. 138).

Нижче пропонуємо декілька типів завдань роботи з текстами анекдотів, які спрямовані на графічну, лексико-граматичну, змістову реконструкцію:

Роз'єднати суцільний текст на складові комічного діалогу:

ВЧИТЕЛЬКА ЗАПИТУЄ САШКА СКІЛЬКИ ЛІТЕР В УКРАЇНСЬКОМУ АЛФАВІТІ СІМ ВІДПІДАЄ ШКОЛЯРЯ КЦЕНАЗВІЇХА, Л, Ф, А, В, І, Т.

РОЗМОВЛЯЮТЬ ДВА ДРУГА ПРИВІТЯК СПРАВИ ПРИВІТ ПО ГАНОМЕНЕ ДІВЧИНА КИ-НУЛА ТИ НЕ ЗНАЄ ШЯК МОЖНА ЇЇ РОЗЛЮБИТИ ЗНАЮ ПОСТАВНА БУДИЛЬНИКІЇ ГОЛОС.

ТУРИСТ ЗАПИТУЄ ДИРЕКТОРА ГОТЕЛЮС КАЖІТЬ У В АСТУТ ЗАВЖДИЙ ДЕДОЩ-НІВ ЗИМКУ Й ДЕСНІГ.

Заповнити пропуски в тексті, використовуючи слова «правильно/неправильно», «швидко/повільно»:

Учителька:

— Вовочко, скажи мені _____, скільки буде $5 + 8$.

— 23.

— Але це _____! $5 + 8$ буде 13, а не 23.

— То ви ж казали відповісти _____, а не _____.

3) Заповнити пропуски в тексті, використовуючи дієслова «слухати», «працювати», «говорити», «бачити», «ходити» у правильній граматичній формі:

Маленька донька запитує у мами:

— Мамо, а чому в мене 2 руки, 2 ноги, 2 очей, 2 вуха і 1 язик?

— А це, щоб ти багато _____, багато _____, багато _____, багато _____ і мало _____.

4) Запропонувати власний варіант закінчення комічного тексту:

— Бокс — чудовий вид спорту! Я на ньому гарно заробляю.

— Ви, мабуть, відомий боксер?

— Ні. Я — _____!

Варіанти відповіді: зубний лікар, пластичний хірург, травматолог...

5) Сконструювати текст анекдоту, логічно розставивши його компоненти:

— Додому хочу. — Ти де працюєш? — А що ти там робиш? — На роботі.

6) Замінити виділені репліки власними синонімічними:

У кабінет лікаря заходить чоловік із перев'язаною рукою:

— Лікарю, я на руку вправ. Болить. Може, перелом...?

Список використаної літератури

- Винокурова М.А., Миролубова К.В. (2017) Юмористический текст на уроках РКИ как средство совершенствования коммуникативной компетенции. Педагогическое образование на Алтае, 1, 136–140. Взято з <http://ournals.altspu.ru/pedagogical-education/article/view/1081>
- Гачечиладзе А.Д., Пассек К.Ф. (Сост.) (1964) Английский юмор [Текст] = English Humour. Пособие по развитию устной речи. Москва: Международные отношения.
- Дворянчикова С., Салахатдінова Е. (2017) Потенціал гумористичних текстів для формування соціокультурної компетентності студентів-іноземців немовних вишів. Наука і освіта, 5, 139–146. Взято з http://nbuv.gov.ua/UJRN/NiO_2017_5_26

— А нирки не турбують?

— Ні, тільки рука.

— А очі?

— Ні! Рука. А чому ви запитуєте?

— Тому що у мене на дверях написано «УРОЛОГ».

7) Відновити текст анекдоту, додавши відповідні репліки-запитання:

— _____?

— На пошти.

— _____?

— Штемпелюю листи.

— Мабуть, це дуже нудна робота?

— Нудна?! Зовсім ні! Адже щодня — нова дата.

Насамкінець зазначимо, що тексти анекдотів не є повною мірою такими, що відповідають спеціальним навчальним цілям, також вони не є основним навчальним матеріалом. Однак вони володіють достатнім набором широкоуживаних лексико-граматичних конструкцій і можуть бути додатковим цікавим для іншомовної студентської аудиторії засобом формування і розвитку основних комунікативних навичок.

Висновок. Отже, використання анекдотів на початковому рівні вивчення УМІ є ефективним додатковим засобом ілюстрації, пояснення і засвоєння граматичного матеріалу, засобом збагачення лексичного запасу, розвитку виразного мовлення та джерелом краєзнавчої інформації. До позитивних наслідків елементів таких занять, окрім закріплення конструкцій живої розмовної мови, розвитку говоріння та навичок діалогічного мовлення, належать поліпшення емоційного клімату в групі й стимулювання до креативності.

УМОВНІ СКОРОЧЕННЯ

УМІ — українська мова як іноземна.

- Ильина Л.В., Завьялова В.М. (Сост.) (2001) Пестрая смесь: шутки, анекдоты, короткие веселые рассказы = Bunttes Allerlei : Witze, Anekdoten, kurze lustige Geschichten : Учеб. пособие по нем. яз. Москва: ЧеРо.
- Кімакович І. (2017) Еволюція терміна «анекдот» та переосмислення рамок жанру, означеного цим терміном. Взято з <http://proidne.org/Ірина-Кімакович-Фольклорний-анекдот-як-жанр/Еволюція.html>
- Левина Г.М., Васильєва Т.В. (1996) Русская грамматика в анекдотах: (тренажёр для начинающих): шутки и анекдоты, диалоги и монологи, задачи и загадки, викторины и вопросы. СПб.: Златоуст.
- Миллер Л.В., Политова Л.В., Рыбакова И.Я. (2006) Жили-были... 28 уроков русского языка для начинающих: учебник. СПб.: Златоуст.

- Судук І.І. (2015) Особливості вивчення діалогічного мовлення на заняттях з української мови як іноземної. *Одеський лінгвістичний вісник: науково-практичний журнал*, 32–41. Взято з <http://oljournal.in.ua> > odesa5
- Тєрєчик, Л.Б. (2011) *К вопросу об использовании малых форм (анекдотов) в преподавании русского языка как иностранного (начальный этап обучения)*. Вестник ТвГУ. Серия: Педагогика и психология, 3, 225–234. Взято з <http://eprints.tversu.ru>
- Хавронина С.А., Харламова Л.А. (2007) *Русский язык: лексико-грамматический курс для начинающих*. Москва: Рус. яз. — Медиа.
- Швец Г.Д. (2008) Розвиток навичок діалогічного мовлення при вивченні української мови в ін-

шомовній аудиторії. *Теорія і практика викладання української мови як іноземної*. 3, 300–311.

Взято з <http://old.philology.lnu.edu.ua> > [ур_03_2008](http://old.philology.lnu.edu.ua)

- Швец Г.Д. (2016) Мовленнєвий жанр жарту в лінгводидактичному аспекті. *Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти на сучасному етапі. Міжпредметні зв'язки. Наукові дослідження. Досвід. Пошуки*. 28, 144–153. Взято з <http://irbis-nbuv.gov.ua> > [cgi-bin](http://irbis-nbuv.gov.ua) > [opac](http://irbis-nbuv.gov.ua) > [search](http://irbis-nbuv.gov.ua)

- Шевченко М.В. (2016) *Национальная специфика анекдота: условия успешности восприятия в иноязычной аудитории*. Международная научная конференция «Традиции и новаторство в филологических исследованиях» (Бельцы, 27 октября 2015). II, 5–8. Взято з <http://dspace.usarb.md:8080/jspui/handle/123456789/3244>

И. ЛЫНЧАК

АНЕКДОТ КАК УЧЕБНЫЙ ТЕКСТ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ ИЗУЧЕНИЯ УКИ

В статье обосновывается методическая целесообразность использования анекдотических текстов в практике преподавания УКИ для начинающих. Автор анализирует типологию анекдотов с позиции методики обучения украинскому языку как иностранному; определяет задачи привлечения анекдотических текстов на начальном уровне изучения украинского языка иностранными слушателями; указывает приемы и способы использования анекдотов как лингводидактической единицы на занятиях УКИ.

Ключевые слова: украинский язык как иностранный; начальный этап; анекдот; учебный текст; лингводидактика

I. LYNCHAK

A JOKE AS A TRAINING TEXT AT THE ENTRY LEVEL OF LEARNING UKRAINIAN AS A FOREIGN LANGUAGE

The article contains substantiation of the methodical expediency of using joke texts in the practice of teaching Ukrainian as a foreign language to beginners. The author analyzes the typology of jokes from the point of view of the methodology of teaching Ukrainian as a foreign language; defines the tasks of attracting joke texts at the entry level of learning Ukrainian by foreigners; outlines the techniques and methods of using jokes as a linguodidactic unit in Ukrainian classes.

Key words: Ukrainian as a foreign language, entry level, joke, training text, linguodidactics.

I. LYNCHAK

JOKE AS TRAINING TEXT AT ENTRY LEVEL OF LEARNING UKRAINIAN AS FOREIGN LANGUAGE

A modern joke as an additional effective means of teaching Ukrainian to foreign audience serves as the object of this scientific study.

The entry level of learning a language is extremely important because it is the fundamental level for

perception of a language as a system; while speaking, listening, reading, writing and communication skills are formed and a potential vocabulary is developed. Aiming to teach foreigners more quickly to meet their basic communicative needs in everyday communication situations, work is ongoing actively to develop a dialogic speech.

With help of such genre features of joke as brevity, comicality, orientation to live common colloquial language, thematic richness, stereotype of content and form, reproducibility, variability, we are allowed to claim that the use of comic text for didactic purpose is appropriate in Ukrainian classes.

Analyzing the typology of the joke genre from the perspective of the methodology of teaching Ukrainian as a foreign language and referring to the scientific researches of the Russian researcher L. B. Torochyk, we consider that at the entry level it is expedient to use a modern joke as a training text, which is the most adapted for foreigner understanding and which is marked by social and household issue, situational character, dialogical form with a classic three-member structure: beginning, characters' remarks and unexpected denouement. Moreover, a joke for beginners should be accessible (both in linguistic and content terms), simple (in plot and form), cognitive (corresponds to a topic of a lesson lexically or grammatically), interesting, natural.

The methodology of working with a humorous minitext consists of several stages: 1. Reading; 2. Commenting (both linguistic and linguistic-cultural); 3. Doing tasks (as a rule, they are usually related to staging, that brings the learning process closer to natural communication, or working with a text).

Therefore, the use of jokes at the entry level of learning Ukrainian as a foreign language is an effective additional means of illustration, explanation and learning grammatical material, is a means of enriching a vocabulary, development of expressive speech, and a source of local information.

Стаття надійшла до редакції 4.11.2019